

պէս Յովհաննէս Այնթապցի կաթողիկոսին ձեռնասուռներէն էր, կ'երթայ Սիւս:

Ներսէս վրդ. Սեբաստացի երիտասարդութեան այրիացեալ քահանայ մըն էր որ բաժնուելով իր եղբայրներէն և ազգականներէն եկած աշակերտած էր երկար ատեն Յովհաննէս Դ. Այնթապցի «բարեբարոյ» կաթողիկոսին (1601-1627), որուն մահէն յետոյ աշակերտած է անոր յաջորդին՝ Մլինաս Կարնեցի կաթողիկոսին (1627-1632) և երկար ատեն մնացած էր անոր քով և անկէ առած էր գաւազանի իշխանութիւն, «յաղագս որոյ յանգ եր ննա եւ վայել էր ժառանգել իբր զհայրանի արքու, շս այնև՝ Փոխանակ հարցն եղիցին որոյիք»:

Եւ ամէնքը արժանի կը համարին «իսակ հանձարեղութեանն եւ պարկեշտասիրութեանն եւ մարդասիրութեանն՝ շինել կարողիկոս»: Սակայն Գրիգոր վրդ. Կեսարացի «ձեռագիր խնդրելով ի ննանկ, զի սուանց կամաց եւ հրամանի նորա բան օրինաց եւ գործ ինչ սի խօսեացի կստ արասցե, եւ նա ոչ հաւանեաց անպսշաճ բանից նորա, ոչ յանձին կարաւ զկարողիկոսութիւնն եւ ոչ ետ ձեռագիր ննա ասելով՝ զի վերջն ի ճարն կու ընթանայ, ասելով քե՛ յորժամ բան եւ գործ կասարեղու շինայ, որ արժանն է, եւ զինքն յ՛ւր զսանիցեմ, եւ այս կերպիւ հակառակութեան բան